ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní žalobce: **A. N.**, zastoupen Mgr. Ivou Jónovou, advokátkou se sídlem Masarykova 1214/95, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. OAM-653/ZA-ZA14-K01-PD1-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2017, č. j. 78 Az 6/2017 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna ustanovené advokátky Mgr Ivy Jónové **se určuje** částkou 6.727,60 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 31. 1. 2017 podal žalobce žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území České republiky. Jako důvod uvedl trvající špatnou bezpečnostní situaci na Ukrajině v místě jeho původu, tj. v Záporožské oblasti, která sousedí s Doněckou oblastí, v níž dochází k ozbrojeným střetům mezi jednotlivými separastickými skupinami a vládními silami. Žalobce vyloučil možnost, že by si mohl zajistit v jiné části Ukrajiny

dlouhodobější bydlení, neboť všichni jeho příbuzní, kteří by mu mohli pomoci, žijí v Záporožské oblasti. Žalobce uvedl, že, přestože má ukrajinské občanství, pochází z ruské rodiny. Vzhledem ke svému původu by to v ukrajinské armádě neměl snadné, a navíc by byl nucen bojovat proti svým krajanům.

[2] Při pohovoru k žádosti dne 10. 3. 2017 žalobce doplnil, že návrat na Ukrajinu odmítá, neboť se obává, že bude povolán do armády a ve válce přijde o život. Obává se také o osud své dcery, kvůli níž je nyní v České republice. V návratu na Ukrajinu mu brání i to, že tam v podstatě není důstojná práce, která by mu umožnila uživit rodinu. Na Ukrajině nevlastní žádný majetek. Jeho zdravotní stav je dobrý.

[3] Rozhodnutím ze dne 5. 5. 2017, č. j. OAM-653/ZA-ZA14-K01-PD1-2014 žalovaný podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neprodloužil žalobci doplňkovou ochranu.

[4] Závěry žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí na d Labem, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatel namítá, že žádá o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu trvající špatné bezpečnostní situace na Ukrajině, neboť pochází z oblasti, která sousedí s oblastmi, kde probíhají boje. Stěžovatel zdůrazňuje, že v oblasti Záporoží je situace nezměněná od doby, kdy mu byla poskytnuta doplňková ochrana. Tvrzení krajského soudu o změně situace neodpovídá skutečnosti, a žalovaný ani soud tedy nezjistili stav věcí odpovídajícím způsobem. Krajský soud se dle jeho názoru nezabýval újmou, kterou stěžovatel jako civilista utrpí v případě návratu na Ukrajinu. Soud se v této souvislosti nevypořádal s tvrzeními žalobce a jím předkládanými zprávami, rozsudek soudu je proto nepřezkoumatelný.

[7] Stěžovatel je přesvědčen, že prokázal, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a to z důvodu jeho etnického původu, neboť ačkoli on sám má ukrajinské občanství, jeho rodiče jsou ruské národnosti. Soud tedy dle stěžovatele v napadeném rozsudku rozhodl v rozporu s citovaným ustanovením. Žalovaný se postavením stěžovatele jako civilisty s ohledem na jeho ruskou národnost nijak nezabýval, a následně se tím nezabýval ani soud, pročež je jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

[8] Stěžovatel uvádí, že by po návratu na Ukrajinu musel vstoupit do armády a účastnit se bojů, byl by nucen bojovat proti svému přesvědčení proti Rusům, tedy osobám stejného původu jako je on sám. Nadto stěžovatel vyjádřil své obavy z uvěznění v případě návratu na Ukrajinu, a to z důvodu, že v ČR požádal o mezinárodní ochranu a neinformoval příslušné úřady o místě svého pobytu. Stěžovatel je přesvědčen, že rovněž v této souvislosti naplnil podmínky § 14a zákona o azylu, příp. § 12 téhož zákona, čímž se žalovaný ani soud nijak nezabývali.

[9] Dle stěžovatele nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, čímž došlo k porušení § 3, § 4 a § 50 správního řádu. Krajský soud měl postup žalovaného přezkoumat. Jestliže soud v rozsudku uvedl, že si žalovaný obstaral dostatek důkazů, vyhodnotil je a podrobně rozvedl, proč nevyhověl a soud to měl za dostatečné, považuje tato tvrzení stěžovatel za obecná a nepřezkoumatelná.

[10] Stěžovatel je přesvědčen, že uvedená pochybení měla zásadní dopad do jeho hmotněprávního postavení, neboť nebyl dostatečně prošetřen a vzat v úvahu skutkový stav uváděný stěžovatelem, přičemž pokud by se krajský soud těchto chyb vyvaroval, jeho rozhodnutí by bylo odlišné.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 16. 1. 2018, v němž navrhuje kasační stížnost zamítnout. Žalovaný setrvává na závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí, a odkazuje na obsah správního spisu, jakož i na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu. Žalovaný uvádí, že v Záporožské oblasti, kde stěžovatel žil před vycestováním z Ukrajiny, žádný ozbrojený konflikt ani v měsíci lednu 2018 neprobíhá, přičemž politickou sílu na Ukrajině nyní převzala proreformní, prozápadní vláda. Zmiňovaný konflikt je již po dobu více než tří let zakonzervován pouze v Luhaňské a Doněcké oblasti a v současné době je již nepravděpodobné jeho rozšíření do dalších ukrajinských oblastí. Stěžovatel původně výslovně uvedl, že je ukrajinské národnosti, hovoří ukrajinským i ruským jazykem, a proto může žít v rámci rozsáhlého území Ukrajiny i na jiném místě. Popření těchto faktů v žalobě a podané vysvětlení je značně účelové. Žalovaný dne 12. 3. 2015 stěžovateli udělil pouze doplňkovou ochrana na dobu 24 měsíců podle § 14a zákona o azylu, neboť v rozhodném období hrozilo, že ozbrojený konflikt by mohl být rozšířen i do Záporožské oblasti. Žalovaný i soud se podrobně zabývali i výkonem vojenské služby na Ukrajině a nenastoupením k této službě. I kdyby byl stěžovatel v této souvislosti odsouzen či dokonce uvězněn, což jsou však pouze nepodložené spekulace, nelze případný uložený trest považovat za pronásledování ze strany státní moci. Před vycestováním ze země však stěžovatel ani povolán nebyl. Nadto byl v roce 2014 na Ukrajině opět zaveden institut alternativní služby, která je vykonávána v nemocnicích, proto stěžovatel případně může využít i této možnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[13] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;

(3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] V posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelem namítaná otázka aktuální bezpečností situace v Záporožské oblasti Ukrajiny, resp. její změna od roku 2015, je právní otázkou, která dosud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Kasační stížnost stěžovatele je tudíž přijatelná. Na základě posouzení Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[16] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[17] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu namítal, a to ve spojitosti s jednotlivými kasačními námitkami. Nejprve stěžovatel soudu vytkl, že se v souvislosti s námitkou bezpečnostní situace v Záporoží nevypořádal s tvrzeními stěžovatele a jím předkládanými zprávami ohledně újmy, kterou jako civilista utrpí v případě návratu na Ukrajinu, a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud shledává, že krajský soud se tvrzeními stěžovatele vypořádal. Na str. 9 napadeného rozsudku konstatoval, že stěžovatel neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci hrozí v případě jejich návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v této souvislosti poukázal zprávy o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě stěžovatele rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Takové vypořádání je dostatečné a přezkoumatelné.

[18] Pokud jde o samotnou námitku, že v oblasti Záporoží je situace nezměněná od doby, kdy stěžovateli byla poskytnuta doplňková ochrana, tvrzení krajského soudu o změně situace neodpovídá skutečnosti, a že žalovaný ani soud tedy nezjistili stav věcí odpovídajícím způsobem, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka není důvodná.

[19] Krajský soud na str. 9 rozsudku k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že probíhající tamní ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista byl již z pouhé přítomnosti na území Ukrajiny, zejména v oblastech sousedících s Doněckem a Luhaňskem, konkrétně na území Záporožské oblasti, vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nicméně pokud se stěžovatel v daném městě necítí bezpečně nebo se domnívá, že je v něm nedostatek pracovních příležitostí, nic mu nebrání přestěhovat se do jiné klidnější části země. Dále uvádí, že z obsahu přiložených zpráv, jež jsou součástí správního spisu, vyplývá, že na Ukrajině jsou oblasti, které jsou pod stálou kontrolou centrální ukrajinské vlády, kde je bezpečnostní situace až na dílčí události konstantní, čemuž odkázal zejména na obsah Informace OAMP o politické a bezpečností situaci ze dne 24. 11. 2016, kterou si správní orgán vyžádal jako podklad pro své rozhodnutí.

[20] Z této informace vycházel i žalovaný. Na str. 6 napadeného rozhodnutí zdůraznil, že stěžovateli byla doplňková ochrana udělena v březnu 2015 z důvodu bezpečností situace ve městě Energodar v záporožské oblasti, která bezprostředně sousedí s oblastmi zasaženými ozbrojenými střety. V době vydání rozhodnutí docházelo dle informací shromážděných žalovaným nejen k ozbrojeným střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci v Doněcké a Luhanské oblasti, ale bezpečnostní situace byla značně zhoršená i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny, a to včetně možnosti přelití ozbrojeného konfliktu do dalších částí Ukrajiny. Žalovaný vyslovil, že ze shromážděných materiálů jednoznačně vyplývá, že v období od udělení doplňkové ochrany stěžovateli došlo na Ukrajině k zásadnímu vývoji směrem ke stabilizaci celé situace. V současnosti přetrvává napjatá situace pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října 2015 omezují výhradně na linii dotyku, přičemž v sousedních oblastech, tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské oblasti k žádným ozbrojeným incidentům nedochází.

[21] Z informace OAMP ze dne 24. 11. 2016, ze které čerpal žalovaný i krajský soud, vyplývá (str. 10 oddíl 3.2 Bezpečnostní situace v jednotlivých oblastech Ukrajiny), že Záporožská oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. Napětí a aktivita proruských sympatizantů se objevily na jaře 2014, podle dostupných informací však od té doby již nedošlo k žádným dalším bezpečnostním incidentům. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na to, že stěžovatel podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany 1. 2. 2017, a žalovaný o ní rozhodl dne 5. 5. 2017, lze poukazovanou informaci označit za dostatečně aktuální. Krajský soud pak při svém přezkumu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy hodnotil zjištěný skutkový stav a informace shromážděné žalovaným v době jeho rozhodování o žádosti stěžovatele.

[22] Lze tedy konstatovat, že žalovaný i krajský soud správně posoudili, že pro prodloužení doplňkové ochrany udělené stěžovateli v březnu 2015 nebyl důvod, neboť se

bezpečností situace v Záporožské oblasti, odkud stěžovatel pochází, změnila, a v oblasti mu nehrozí relevantní újma, která by založila důvod pro prodloužení udělené mezinárodní ochrany.

[23] Jestliže stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť se dle jeho názoru žalovaný ani krajský soud nezabývali újmou hrozící stěžovateli při návratu na Ukrajinu z důvodu jeho ruské národnosti, Nejvyšší správní soud tuto námitku hodnotí jako nedůvodnou. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí zejména upozornil, že stěžovatel ve své žádosti o mezinárodní ochranu jasně uvedl, že má ukrajinskou národnost a sdělil, že hovoří jak rusky, tak i ukrajinsky. Mimo žádosti o prodloužení doplňkové ochrany stěžovatel v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by měl v souvislosti s nyní tvrzeným smíšeným původem jakékoli obavy či konkrétní potíže, a žádné konkrétní problémy neuvedl ani nyní, neboť své tvrzení o údajném „nesnadném postavení v ukrajinské armádě“ nijak nekonkretizoval. Žalovaný neshledal, že by výkon vojenské služby měl mít pro stěžovatele diskriminační charakter a odkázal na shromážděné podklady, dle kterých se výkon vojenské služby na Ukrajině řídí zákonem. Krajský soud dal žalovanému za pravdu a na str. 9 rozsudku k tomu poukázal na informaci Ministerstva vnitra ze dne 25. 7. 2016, č. j. 107283/2016-LPTP. Z té skutečně vyplývá, že na Ukrajině je možno vyhledat pomoc v případě poškození trestnou činností či porušováním práv a svobod a je možné i reálně podat stížnost na postup orgánů státní moci. Ani z dalších podkladů nevyplývá, že by rusky hovořící obyvatelé Ukrajiny byli ve smyslu zákona o azylu pronásledování nebo diskriminováni. Takové posouzení hodnotí Nejvyšší správní soud jaké dostatečné a přezkoumatelné.

[24] Stěžovatel dále namítal, že by po návratu na Ukrajinu musel vstoupit do armády a účastnit se bojů, byl by nucen bojovat proti svému přesvědčení proti Rusům, tedy osobám stejného původu jako je on sám, příp. by byl uvězněn. Žalovaný se touto námitkou důkladně zabýval na str. 6-7 svého rozhodnutí, kde s odkazem na mezinárodní právo především konstatoval, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Ani obavy z uvěznění nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany, ve stěžovatelově případě však stejně nepřipadají v úvahu, neboť stěžovatel povolávací rozkaz dosud nepřevzal. Krajský soud se s posouzením žalovaného ztotožnil na str. 9-10. Nejvyšší správní soud dává žalovanému i krajskému soudu za pravdu a odkazuje na svou konstantní judikaturu k výkonu vojenské povinnosti. Jak uvedl např. v rozsudku ze dne „*branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní*“. Obavy z možného nasazení stěžovatele do bojů proti osobám stejné, tedy ruské národnosti Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným i krajským soudem považuje za neopodstatněné a odkazuje na usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, kde konstatoval, že dle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, „*Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Institut alternativní služby v minulém roce [2014] znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.*“ Kasační námitky stěžovatele jsou nedůvodné.

[25] Pokud jde o dílčí námitku, že se krajský soud ani žalovaný nezabývali možností naplnění podmínek udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v nyní projednávané věci se jednalo o žádosti o prodloužené udělené doplňkové ochrany. Žalovaný i soud byli vázáni touto žádostí, a rozhodovali tedy pouze o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný ani krajský soud neměli povinnost se zároveň zabývat podmínkami pro udělení jiných druhů mezinárodní ochrany, pokud tak tedy neučinili, jejich rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.

[26] Závěrečnou námitkou stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, a krajský soud tento stav nesprávně aproboval, čímž zatížil rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Tato námitka není důvodná. Krajský soud na str. 7 svého rozsudku uvedl, že žalovaný vycházel z informací poskytnutých žalobcem, ze spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany evidované pod č. j. OAM-653/ZA-ZA14/2014, dále z podkladů: Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z ledna 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch 2017, Výroční zpráva Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, Výroční zpráva Amnesty International 2017, Zpráva Světové zdravotnické organizace a Evropského střediska pro sledování zdravotnických systémů a politik 2015, Zpráva ČTK „Ukrajinská ekonomika výrazně oživla, uvedl šéf statistiků“ ze dne 8. 2. 2017, Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP, ze dne 25. 7. 2016, č. j. 107283/2016-LPTP a ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LPTP, a nakonec Informace OAMP o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, vojenské službě a vnitřním přesídlení osob. Krajský soud konstatoval, že zjištěný skutkový stav je dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, přihlédl k podkladům doložených žalobcem, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci prodloužení doplňkové ochrany nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu ztotožnil. Žalovaný vycházel z dostatečného množství relevantních aktuálních podkladů, přičemž vzal v úvahu i tvrzení uváděná stěžovatelem, a řádně se s nimi vypořádal. Kasační námitka je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Žalobce se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci úspěch. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

[29] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 Azs 402/2017 – 24, byla zástupkyní stěžovatele ustanovena Mgr. Iva Jónová, advokátka se sídlem Masarykova 1214/95, Ústí nad Labem. Usnesením ze dne 11. 1. 2018, č. j. 10 Azs 341/2017 – 27, byla Mgr. Iva Jónová ustanovena zástupkyní rovněž v řízení o kasační stížnosti manželky (V. N.) a nezletilé dcery stěžovatele (A. N.). Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce hradí stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., náleží advokátovi za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti odměna ve výši 3.100 Kč. Podle § 12 odst. 4 se odměna za společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob snižuje o 20 %, za jeden úkon tedy ve výši 2.480 Kč. K této částce je podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky dále třeba připočíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Zástupkyni stěžovatele náleží odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti (převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti). Protože je zástupkyně stěžovatele plátkyní DPH, byla odměna za zastupování dále navýšena o částku odpovídající této dani. Celkově proto zástupkyni stěžovatele náleží odměna za zastupování ve výši 6.727,60 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu